

Ephialtes manifestatorin (L.) (= carbonarius CHRIST) toukkia olen tavannut loisena ampiaisten ja mesipistiäisten pesistä. Toukka on ektoparasiitti, peto, joka usein murtaa pesäkomeroita eroittavan väliseinän ja syö isännän toukat kahdesta pesäkomerosta. ENSLIN (1923) on kuvannut ilmeisesti tämän saman lajin ja esittänyt kuvan kotelosta nimellä Ephialtes carbonarius CHRIST. Toukka kehittää tilavan kotelokopan ennenkuin kehittyy jälkitoukaksi. Kotelokopan ulkopinta on tavallisesti karkean ruskean rihman peittämä, sisäseinä on läpikuultava ja sileä; joskus ruskea ulkokerros puuttuu ja koppa on aivan läpikuultava. Harvoin ehtii isännän toukka kehritä oman kotelokoppansa valmiiksi ennen menettymistensä; silloin loinen on kahden kotelokopan verhoama.

Jälkitoukka (K. 8, A): Jaokkeita on päätä lukuunottamatta 13, 2.-12. jaokkeissa kylkikyhyt, jotka ovat sulautuneet yhteen vahvaksi poimuksi sekä selässä poikkipoimut, jotka ovat keskiuurteen katkaisemat. 1. jaokkeessa heikot kylkikyhyt. Huokosia 9 paria 2. ja 4.-11. jaokkeiden etureunassa kylkipoimun yläreunan korkeudella. Iho on jokseenkin sileä ja kiiltävä, siinä on mikroskooppisen pieniä nystermiä ja mikroskooppisia karvoja. Otsassa on kaksi loivaa kyhmyä, antenna keilamainen, siinä pieni tuntosuka. Päälaella kaksi vaaleanruskeaa pituusjuovaa. Suuosissa ovat vain ruskeat reunakaaret kitinisoituneet. Yläleuat suurimmaksi osaksi ylähuulen peittämät; alaleuassa yksi sensilla; alahuulessa 2 sensillaa. Alahuulen reunakaaren takareunassa keskellä hammas.

Kuva 8, D, joka esittää päätä edestä, jonkun verran viistosti altapäin, ei ole yksityiskohtaisesti tarkka, koska siinä on otettu huomioon vain luupilla nähtävät tuntomerkit.

Jälkitoukka kykenee suorittamaan suosillansa, erikoisesti ylähuulellaan, pumppaamisliikettä; leukoja se ei voi avata. Jälkitoukka taivuttelee ja pyörittää takaruumistansa vilkkaasti. Ampiaispesistä löytämäni toukat ovat olleet vaaleankeltaisia,

esittänyt kuvan kotelosta nimellä Ephialtes carbonarius CHRIST. toukka kehittää tilavan kotelokopan ennenkuin kehittyy jälkitoukaksi. Kotelokopan ulkopinta on tavallisesti karkean ruskean rihman peittämä, sisäseinä on läpikuultava ja sileä; joskus ruskea ulkokerros puuttuu ja koppa on aivan läpikuultava. Harvoin ehtii isännän toukka kehritä oman kotelokoppansa valmiiksi ennen menettymistensä; silloin loinen on kahden kotelokopan verhoama.

Jälkitoukka (K. 8, A): Jaokkeita on päätä lukuunottamatta 13, 2.-12. jaokkeissa kylkikyhmyt, jotka ovat sulautuneet yhteen vahvaksi poimuksi sekä selässä poikkipoimut, jotka ovat keskiuurteen katkaisemat. 1. jaokkeessa heikot kylkikyhmyt. Huokosia 9 paria 2. ja 4.-11. jaokkeiden etureunassa kylkipoimun yläreunan korkeudella. Iho on jokseenkin sileä ja kiiltävä, siinä on mikroskooppisen pieniä nystermiä ja mikroskooppisia karvoja. Otsassa on kaksi loivaa kyhmyä, antenna keilamainen, siinä pieni tuntosuka. Päälaella kaksi vaaleanruskeaa pituusjuovaa. Suuosissa ovat vain ruskeat reunakaaret kitinisoituneet. Yläleuat suurimmaksi osaksi ylähuulen peittämät; alaleuassa yksi sensilla; alahuulessa 2 sensillaa. Alahuulen reunakaaren takareunassa keskellä hammas.

Kuva 8, D, joka esittää päätä edestä, jonkunverran viistosti altapäin, ei ole yksityiskohtaisesti tarkka, koska siinä on otettu huomioon vain luopilla nähtävät tuntomerkit.

Jälkitoukka kykenee suorittamaan suosillansa, erikoisesti ylähuulellaan, pumppaamisliikettä; leukoja se ei voi avata. Jälkitoukka taivuttelee ja pyörittää takaruumistansa vilkkaasti. Ampiaispesistä löytämäni toukat ovat olleet vaaleankeltaisia, mutta Osmia leianan (K.) loisena tapaamillani toukilla iho oli aivan läpikuultava. Takaruumissa kuultaa ihon läpi valkoiset munuaissolut suoliston tummaa sisältöä vastaan. Huokokset ovat vaaleanruskeat. Jälkitoukka talvehtii.

jonka etureunassa okarivi, ♀: vartaloa kaksi kertaa pitempi munanasetin kiertää ensin yli selän ja sitten uudelleen taakse, sen ulkosivu poikkiurteinen, sivulta katsoen sahamainen, kärki nuijamaisesti paksuuntunut. ♂: 7. selkakilven takareunassa korkea poikkipoimu; paritteluelimien pitkät sivulämssien tupet melkein kohtisuoraan vatsapuolelle kääntyneet. Kotelo on ~~XIKKSI~~ vaaleankeltainen, silmät aluksi vaaleanruskeat, parin päivän kuluttua mustat. Kotelo pyörittää vilkkaasti takaruumistaan.

Jälkitoukalla on suolisto vielä umpinainen pussi (Toisin kuin myrkkypistiäisillä) ja vasta esikoteloksi kehittyessään se ulostaa suolistonsa tyhjäksi. Ulostukset leviävät kuten muillakin loisistiäisillä kotelokopan seinille ja ympäröivät takaruumista joka taholta, mutta jättävät kuitenkin esikotelolle ja kotelolle runsaasti liikkumatilaa. Ulostuskerroksen leviämistä auttaa epäilemättä suuresti toukan vääntelehtiminen. Kun olen siirtänyt jälkitoukkia kotelokopista paperihylsyihin, ne ovat aina kehränneet siihen väliseinän. Jälkitoukka on siis tällä (Samoin myös useilla muilla loisilla) säilyttänyt vielä osittain kehruukykynsä, jonka myrkkypistiäisten ja kultapistiäisten toukat menettävät kehittyessään toukasta jälkitoukaksi. Esikotelo ei kykene enää kehräämään.

Esikotelo (K. 8, B): Kaikki kyhmyt paljon matalammat kuin jälkitoukalla, selkäpoimut melkein hävinneet, vartalon etupää ojentunut ja takaruumis vähän kuroutunut. Iho, joka jälkitoukalla on vielä sileä (Mikroskooppisia nystyröitä lukuunottamatta), on esikotelolla kauttaaltaan ryppyinen. Esikotelo on myös selvästi pienempi kuin jälkitoukka. Kotelon silmät kuultavat 1. jaokkeen takareunassa ruskeina kaarina ihon läpi. Esikotelo pyörittää vilkkaasti vartaloansa, mutta on kuitenkin jonkunverran kankeampi kuin jälkitoukka.

Kotelo (K. 8, C): Päälaella joukko teräviä okia, kaikissa säärissä ja takanilkkojen tyvinivelessä okarivit, joita keskijä takasäärissä on kaksi. Takaruumiin selkakilvissä leveä